

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. H.**, zast. JUDr. Pavlem Hálou, advokátem se sídlem v Brně, Martina Kříže 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odboru dopravy, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy, ze dne 16.8.2010, č.j. JMK 33703/2010, Sp.Zn. S-JMK 33703/2010/OD/Fö, **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 4.11.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2010, č.j. JMK 33703/2010, Sp.Zn. S-JMK 33703/2010/OD/Fö, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 2.2.2010, č.j. ODSČ-611/B-09, a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Tímto prvostupňovým správním rozhodnutím byly předchozí námitky žalobce, jako účastníka správního řízení, proti záznamu bodů v registru řidičů zamítnuty a záznamy bodů, provedené na základě oznámení Policie ČR, Městské policie Brno, a také příkazu Městského úřadu Kuřim, potvrzeny.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí i řízení jemu předcházející v celém rozsahu, přitom neshledal procesní pochybení, které by bylo důvodem pro změnu nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí. Správní řízení o námitkách bylo zahájeno podáním žalobce (odvolatele) dne 2.11.2009, které bylo posouzeno jako podání námitek proti záznamu bodů dle ust. § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Podáním žalobce reagoval na oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení, v němž byl poučen o právu podat námitky proti provedení záznamu bodů, přitom žalobce v podání současně vyslovil svůj nesouhlas s počtem dosažených bodů. Podle žalovaného zjistil prvostupňový správní orgán pro rozhodnutí o námitkách relevantní skutkový stav bez důvodných pochybností dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňový správní orgán shromáždil potřebné doklady, z nichž vyplývá, že se předmětných přestupků dopustil žalobce, a proto posoudil jeho námitky jako nedůvodné, přitom své závěry, s nimiž se ztotožnil i žalovaný, náležitě odůvodnil. K datu podání námitek proti záznamu bodů v registru řidičů bylo zahájeno správní řízení, což žalobci správní orgán sdělil, a přitom jej poučil o jeho procesních právech a povinnostech s tím, že mu umožnil v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Záznamy bodů do registru řidičů byly v uvedeném případě provedeny ve smyslu ust. § 123b silničního zákona na základě policií doručených oznámení o uložení pokut v blokovém řízení za přestupky a na základě pravomocného příkazu. Z těchto oznámení a příkazu vyplývá, že žalobci byly pravomocně uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Těmto jednáním byl přiřazen správný počet bodů v souladu s přílohou k silničnímu zákonu. V řízení o námitkách podle ust. § 123f silničního zákona lze přezkoumávat pouze to, zda byly body zaznamenány podle této právní úpravy, tedy zda přiřazené body mají oporu v podkladech uvedených v ust. § 123b silničního zákona, dále zda účastníku řízení byla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin spočívající v jednání zařazeném do bodového hodnocení, a dále se přezkoumává správnost přiřazení bodů za jednotlivé přestupky či trestné činy. V předmětném řízení o námitkách nepřísluší správnímu orgánu přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Za předmětné přestupky již byly žalobci uloženy sankce v příslušných řízeních. Řízení byla ukončena vydáním rozhodnutí, která nabyla právní moci. Podle ust. § 84 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), se nelze proti pokutě uložené v blokovém řízení odvolat, jejím uložením nabývá rozhodnutí právní moci. Rozhodnutí je již řádným opravným prostředkem nezměnitelné a závazné. Správní orgán, provádějící záznam bodů do registru řidičů, je takto uloženou pokutou vázán, a to až do té doby, dokud není příslušným správním orgánem v rámci mimořádných opravných prostředků rozhodnutí o pokutě zrušeno či změněno. Záznam bodů provedený v registru řidičů na základě takového pravomocného rozhodnutí je tedy zcela oprávněný. Podle žalovaného je pak zcela v dispozici žalobce (účastníka správního řízení), žádat u příslušných správních orgánů o provedení řízení o mimořádném opravném prostředku. Takové řízení o mimořádném opravném prostředku je zcela samostatným správním řízením, které se řídí vlastní právní úpravou. K tomuto přezkumu však není příslušný správní orgán v rámci řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. O mimořádných opravných prostředcích se vede samostatné správní řízení k tomu příslušným správním orgánem. Otázka zákonnosti takového rozhodnutí však nemá charakter předběžné otázky pro řízení o námitkách, a proto správní orgán rozhodující o námitkách není povinen vyčkávat se svým rozhodnutím na případné rozhodnutí ve věci mimořádného opravného prostředku. Ve smyslu ustanovení správního řádu je ponecháno zcela na úvaze správního orgánu, které důkazy a v jakém rozsahu provede, aby byl

náležitě zjištěn skutkový stav. Správní orgán tak není při dokazování vázán pouze návrhy účastníků, ale může provést i jiné, než jimi navrhované důkazy (ust. § 52 správního řádu). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále zdůraznil, že právní úprava záznamu bodů do registru řidičů má kogentní ustanovení a pokud jsou splněny zákonné podmínky pro záznam bodů, pak je správní orgán povinen body do registru řidičů zaznamenat. Právní úprava neumožňuje vzít do úvahy ani osobní poměry žalobce nebo jeho zdravotní stav. Jelikož v daném řízení byly body žalobci zaznamenány správně, není zde dán důvod pro opravu záznamů, které žalobce námitkami napadl, ale podle žalovaného bylo zcela na místě dle ust. § 123f odst. 3 silničního zákona námitky žalobce zamítnout a provedené záznamy v registru řidičů potvrdit. Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že body byly žalobci do registru řidičů zaznamenány správně, nebyl zde dán důvod pro opravu záznamů v registru řidičů, které žalobce námitkami napadl, ale bylo na místě dle ust. § 123f odst. 3 silničního zákona jeho námitky zamítnout a provedené záznamy potvrdit. K žádosti žalobce o přerušení správního řízení z důvodu podání možné ústavní stížnosti žalovaný uvedl, že v dané fázi řízení nebylo možno k této žádosti přihlédnout s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Podle posledně citovaného ustanovení se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů v odvolacím řízení přihlédne pouze tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník řízení uplatnit dříve. Podle žalovaného však byl žalobce ve správním řízení dostatečně poučen o svých procesních právech a povinnostech již v prvostupňovém správním řízení a tímto správním orgánem mu byl poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby navrhoval důkazy a činil jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce byl v prvostupňovém správním řízení pasivní, nelze klást k tíži prvostupňového správního orgánu a na úkor daného řízení. Prvostupňové správní rozhodnutí má zákonem stanovené obsahové náležitosti, rozhodnutí je náležitě odůvodněno a prvostupňový správní orgán se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Proto žalovaný odvolání žalobce zamítnul a napadené prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě uvedl, že mu prvostupňový správní orgán doručil oznámení ve smyslu ust. § 123c odst. 3 silničního zákona o dosažení 12-ti bodů v registru řidičů. Proti záznamu o dosažení 12-ti bodů podal žalobce námitky. Tím došlo k přerušení běhu lhůt pro odevzdání řidičského průkazu ve smyslu ust. § 123f odst. 4 silničního zákona a ve věci bylo zahájeno správní řízení o námitkách žalobce, tedy řízení o žádosti a nikoliv řízení konané z úřední povinnosti. Prvostupňový správní orgán námitky žalobce zamítl a potvrdil dosažení celkového počtu 12-ti bodů v registru řidičů. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný negativně tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Záznam o dosažení 12-ti bodů v registru řidičů tak žalovaný potvrdil. Žalobce v žalobě nejprve (1.) namítal, že mu žalovaný doručil neúplné rozhodnutí o odvolání (absentovala str. 2 textu), které bylo z tohoto důvodu nejasné a nebylo proti němu možno brojit. Proto žalobce požádal žalovaného o opětovné a řádné doručení kompletního napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto žalobci doručil dne 4.10.2010 opětovně napadené rozhodnutí, tentokrát úplné. Žalobce za druhé (2.) vytýkal napadenému rozhodnutí a řízení před oběma správními orgány procedurální chyby, i nedostatečná skutková zjištění ohledně jednotlivých přestupků, mající vliv na zákonnost řízení a napadeného rozhodnutí. Za třetí (3.) žalobce dále namítal, že ve věci aplikovaná ustanovení právních předpisů odporující Ústavě ČR a dalším právním předpisům nejvyšší právní síly. Proto Krajskému soudu v Brně navrhl, pokud by nezrušil napadené správní rozhodnutí z dříve uvedených důvodů, aby řízení o žalobě přerušil a podal návrh k Ústavnímu soudu ČR na zrušení problematických ustanovení silničního zákona, které odporují Ústavě ČR a Listině. Krajský soud v Brně by pokračoval v řízení o předmětné žalobě až po rozhodnutí Ústavního soudu ČR a o žalobě by rozhodl v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu ČR ve věci. K námitce ad (2.) shora, týkající se

procedurálních chyb, žalobce upřesnil, že podání námitek je ve smyslu ust. § 44 správního řádu podkladem pro zahájení správního řízení, tedy je zahájením řízení o žádosti. Za této situace nebylo ve věci vedeno řízení z úřední povinnosti, nýbrž řízení o žádosti. Přitom prvostupňový správní orgán i odvolací správní orgán se během řízení chovali tak, jako kdyby se vedlo řízení z úřední povinnosti. Jde však o dvě kvalitativně i procedurálně naprosto odlišná řízení, když ustanovení správního řádu pro oba typy řízení vymezují odlišné postupy. Účastníkovi řízení, které je vedeno na žádost ve smyslu ust. § 44 správního řádu, vznikají naprosto odlišná práva a správním orgánům naprosto odlišné povinnosti, promítající se i do jednotlivých úkonů, než v řízení vedeném z úřední povinnosti. Správní orgány však v předmětné věci nebraly na tyto odlišnosti žádný zřetel. Správní orgány se snažily nedostatky zákona napravovat nepřijatelným extenzivním výkladem a nezákonnou aplikací norem, odporující zákonu v základních ústavních principech zakotvených v Listině základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), a v Ústavě ČR č. 1/1993 Sb. (dále jen „Ústava“), podle nichž lze veřejnou moc realizovat jen v případech, v mezích a způsobem uvedeným v zákoně. Žalobce proto postupu obou správních orgánů vytýká absenci vydání rozhodnutí o přerušení řízení, ačkoliv takovou žádost o přerušení řízení podal, řízení však přerušeno nebylo, a naopak bez právních důvodů a bez iniciativy žalobce bylo v řízení pokračováno, ačkoliv takový postup v řízení o žádosti správní řád nezná. Podle žalobce byl správní orgán povinen řízení přerušit na žádost účastníka. Řízení o námitkách totiž není řízením konaným z úřední povinnosti, nýbrž řízením o žádosti ve smyslu ust. § 44 správního řádu. V případě podání žádosti o přerušení řízení, určuje postup správního úřadu ust. § 64 správního řádu. V případě vedení řízení z úřední povinnosti, ponechává zákon na zvážení správního orgánu, zda bude řízení na žádost účastníka přerušeno. V předmětné věci však nemělo být vedeno řízení z úřední povinnosti, nýbrž řízení o žádosti, pro něž obligatorně určuje ust. § 64 odst. 2 správního řádu povinnost řízení na žádost účastníka přerušit. V dané věci však správní orgán tento postup nedodržel a v rozporu se zákonem řízení na žádost žalobce nepřerušil. Tento svévolný a nezákonný postup správní orgány obou stupňů neodůvodnily. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Uvedené pochybení žalobce považuje za základní procedurální vadu řízení. Ke shora uvedené třetí žalobní námitce, že ustanovení hlavy V. silničního zákona odporují základním ústavním principům, žalobce upřesnil, že ust. § 123b silničního zákona, podle kterého byly žalobci započítány body do registru řidičů, je diskriminační a zakládá nerovný přístup k občanům. Diskriminační charakter posledně uvedeného ustanovení vyplývá z toho, že body nejsou všem občanům započítávány za stejných podmínek. Ústavní problém u „bodového systému“ shledává žalobce v nerovném přístupu veřejné moci k 1.) občanům ČR, 2.) k cizincům, kteří v ČR mají trvalý pobyt a vlastní řidičský průkaz vydaný v ČR, 3.) ostatním cizincům. Podle ust. § 123c silničního zákona pozbývá žalobce (tedy občan ČR) řidičské oprávnění uplynutím 5-ti pracovních dnů ode dne oznámení o dosažení 12-ti bodů v registru řidičů s tím, že současně má povinnost odevzdat řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz orgánům obce s rozšířenou působností. Ve stejném ustanovení je pak upraven naprosto odlišný postup pro držitele řidičských průkazů vydaných cizím státem, ať již by šlo o občany ČR nebo cizince. Tito řidiči však nemají zákonem stavenou povinnost odevzdat řidičské oprávnění orgánům obce, naopak řidičský průkaz vydaný cizím státem mají nadále k dispozici (případně mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem), nevzniká jim tedy zákonná povinnost odevzdat tento doklad orgánu veřejné moci (v ČR ani v zahraničí) a je jim tak zachováno právo řídit motorová vozidla na území mimo jurisdikci ČR. Občan ČR je tak zákonem limitován daleko přísněji, neboť je znemožněno řízení motorových vozidel nejen na území ČR, ale i mimo území ČR. Cizinci pozbývají řidičské oprávnění pouze na dobu jednoho roku, která počíná běžet právní mocí rozhodnutí o tom, že bylo dosaženo 12-ti bodů v registru řidičů, avšak za zcela příznivějších podmínek, než občan ČR. Občan ČR a držitel řidičského průkazu vydaného

v ČR totiž musí o vrácení řidičského oprávnění ponižujícím způsobem žádat příslušný úřad obce a před navrácením tohoto oprávnění se musí podle zákona podrobit komplikované administrativní proceduře spojené s přezkoušením z pravidel silničního provozu, kterého je cizinec ušetřen. Držitel řidičského průkazu vydaného v ČR může tuto komplikovanou proceduru učinit až po uplynutí jednoho roku, tedy v době, když jiné skupiny osob, např. občan ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem, a nebo cizinec, nabývají právo řídit motorová vozidla přímo ze zákona (na základě výše uvedeného ustanovení), a to pouhým uplynutím jednoho roku, bez komplikované procedury spojené s přezkoušením z pravidel silničního provozu. I doba pozbytí řidičského oprávnění je u občana ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný v ČR, odlišná oproti cizinci, je především delší a administrativně komplikovaná. Občan ČR je tak na právu řídit motorová vozidla zasažen mnohem citelněji a nerovným způsobem. Naše orgány státní správy limitují občana ČR s řidičským průkazem vydaným v ČR oproti cizinci naprosto diskriminačním způsobem, odporujícím výše uvedeným základním ústavním principům o rovnosti občanů před zákonem. Aplikace výše uvedených ustanovení silničního zákona navíc omezují občany ČR na právu řídit motorová vozidla i v zahraničí, tedy v místech, kam jurisdikce České republiky nedosahuje, a to vše v rozporu s Mezinárodními dohodami o uznávání řidičských průkazů v zahraničí (Vídeňská a Ženevská konvence). To znamená, že je omezují i v řízení motorových vozidel mimo území ČR, ačkoliv cizince nebo občana ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný v zahraničí, v takovém právu řídit motorová vozidla (i po dosažení 12-ti bodů) mimo teritorium ČR naprosto neomezují. Tedy občan ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný v zahraničí, na rozdíl od občana s řidičským průkazem vydaným v ČR, je oprávněn řídit motorová vozidla v zahraničí. Pokud některé skupiny obyvatel jsou postupy státní správy zvýhodněny na úkor jiné skupiny obyvatel, pak státní správa nepřistupuje ke všem obyvatelům stejně spravedlivě tak, aby jejich práva a povinnosti byla rovná, a porušuje tak jedno ze základních pravidel správního řízení (§ 7 odst. 1 správního řádu). Dochází tak i k porušení čl. 1 Listiny, a také základních ústavních principů zaručených Ústavou ČR, v níž je mimo jiné zakotven princip rovnosti občanů před zákonem. Od tohoto právního předpisu nejvyšší právní síly by měly být odvozeny všechny právní předpisy nižší právní síly a vedle principu rovnosti občanů by měly všechny orgány státní správy dbát na rovné zacházení s právy všech občanů. Další ústavní problém žalobce spatřuje v připočítávání trestných bodů a ztrátě práva řídit motorová vozidla po dosažení 12-ti bodů. Do tohoto hodnocení jsou totiž zařazeny i přestupky, za něž již byl v minulosti trest zákazu řízení uložen, což se týká všech skutků, za něž se přiděluje 5 a více bodů v bodovém hodnocení (viz příloha k silničnímu zákonu), a to odporuje základním ústavním principům vyjádřeným v zásadě „ne bis in idem“, tedy nikoliv dvakrát ve stejné věci. Pokud za tentýž přestupek již jednou občan ztratil právo řídit motorová vozidla, a to na základě uloženého trestu zákazu řízení motorových vozidel, a současně se mu za stejný přestupek započítávají trestné body v registru řidičů, za které v konečném důsledku opět občan ztrácí stejné právo, které mu již jednou bylo omezeno sankcí zákazu činnosti, dochází tak k opětovnému trestání občana stejným způsobem za stejnou věc, což podle žalobce odporuje Ústavě ČR. Takový postup není aplikován v žádném civilizovaném státě v Evropě. Bodový systém je sice v zahraničí aplikován, ale netýká se těch přestupků, za které již jednou byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, nýbrž týká se pouze těch přestupků, za které byla uložena pouze pokuta. Jelikož podle žalobce odporují ustanovení § 123a až 123f silničního zákona základním ústavním principům, navrhl soudu, aby v případě, že neshledá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů, řízení přerušil a podal k Ústavnímu soudu ČR žádost o posouzení ústavnosti citovaných ustanovení a o jejich odstranění zrušením příslušné části silničního zákona. Čtvrtou (4.) žalobní námitkou žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, že je otázkou, zda jednotlivá rozhodnutí o sankcích byla vůbec vydána, zda se týkala osoby žalobce, a těch

přestupků, za které byly body započítány, zda se jednotlivá rozhodnutí, kterými byly uloženy pokuty a za ně přidělovány trestné body, týkaly osoby žalobce, a zda se týkaly těch přestupků, za které je udělení pokut deklarováno v řízení o námitkách. Žalobce má totiž k těmto záznamům zásadní výhrady (bez uvedení konkrétní specifikace) a namítá, že jednotlivé pokuty se nemusely týkat jeho osoby, protože nyní mu o udělení uvedených pokut není nic známo, a tedy není vyloučeno, že řízení bylo vedeno s jinými osobami. Během řízení o námitkách nebyla jednotlivá rozhodnutí o pokutách přezkoumávána tak, aby nebylo pochyb o právních důvodech jejich vydání, o zákonnosti, věcné správnosti a rovněž o přítomnosti žalobce u jednotlivých řízení o blokových pokutách. Ze všech výše uvedených důvodů, kdy během řízení o 12-ti bodech v registru řidičů, tedy v řízení o žádosti, došlo k řadě procesních pochybení, a tedy porušení zákona, když zejména nedošlo k přerušení řízení a ani odůvodnění takového postupu, a dále vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (zejména v otázce, zda jednotlivá rozhodnutí o sankcích byla vydána, zda se týkala žalobce a těch přestupků, za něž byly body započítány, když v řízení o námitkách nebyla přezkoumávána tak, aby o právních důvodech jejich vydání, zákonnosti a věcné správnosti nebylo pochyb), žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a nedostatečná skutková zjištění a současně žalovaného zavázal k povinnosti uhradit žalobci náklady řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že k uvedeným procesním chybám ve správním řízení nedošlo, a tedy neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, navrhl žalobce soudu, aby svým podáním inicioval u Ústavního soudu ČR posouzení shora uvedených ustanovení silničního zákona s ústavními předpisy a do doby, než bude o tomto Ústavním soudem ČR rozhodnuto, aby řízení o předmětné žalobě přerušil a ve věci rozhodl až teprve podle výsledku řízení před Ústavním soudem ČR.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně tak, že prvostupňový správní orgán i žalovaný při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o námitkách, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné a s podanou žalobou nesouhlasil. K žalobní námitce týkající se nepřerušení řízení o námitkách žalovaný uvedl, že žalobce tuto žádost uplatnil až ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Mimo podání – námitek proti záznamům bodů, byl v prvostupňovém řízení žalobce zcela nečinný, a to i za situace, kdy byl vyzván dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim, popř. k navržení doplnění dokazování. Žalobce těchto procesních práv nevyužil a byl v řízení zcela pasivní. Řízení o námitkách se podle ust. § 44 správního řádu zahajuje podáním účastníka, je tedy řízením o žádosti, přitom se v řízení plně uplatňuje zásada koncentrace řízení. Za této situace podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uváděných až v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl dříve uplatnit. V zájmu žadatele tedy je, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil co nejdříve všechny potřebné doklady nebo sdělil všechny rozhodné skutečnosti. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadateli nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti prvostupňovému správnímu orgánu. K námitce přerušení řízení žalovaný uvedl, že si je vědom ust. § 64 odst. 2 správního řádu, které správnímu orgánu ukládá povinnost přerušit řízení na návrh účastníka. Přitom však musí též přihlídnout k podmínkám, za kterých je možné řízení přerušit ve smyslu ust. § 64 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení lze řízení přerušit pouze na dobu nezbytně nutnou, přičemž při určení doby přerušení přihlíží správní orgán k návrhu účastníka. Žalobce žádal o přerušení řízení o námitkách do doby, než bude rozhodnuto Ústavním soudem ČR ve věci ústavní stížnosti proti příslušným ustanovením silničního zákona. Pokud by žalovaný pominul ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, nemohl by žádosti žalobce i tak vyhovět, neboť tato byla zcela nekonkrétní.

Z uvedené žádosti nevyplývalo, zda byla ústavní stížnost skutečně podána a určení doby přerušení řízení bylo zcela neurčité. Institut přerušení řízení je třeba uplatňovat v odůvodněných případech na dobu nezbytně nutnou a na základě řádně doložených skutečností. K údajně diskriminačním ustanovením silničního zákona žalovaný uvedl, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu s platnými a účinnými zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 odst. 1 správního řádu), a to až do doby, než bude takový právní předpis nebo jeho část k tomu oprávněným subjektem zrušen. Pokud jde o otázku zrušení právního předpisu nebo jeho části v řízení před Ústavním soudem ČR, pak žalovaný k tomu konstatoval, že bližší podmínky podání takového návrhu upravuje zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), přičemž žalovaný ani prvostupňový správní orgán nejsou k podání takového návrhu oprávněni. Žalovaný se dále neztotožnil s námitkou žalobce týkající se porušení zásady „ne bis in idem“. K tomu se již opakovaně shodně vyjádřil Nejvyšší správní soud (např. jeho rozsudek ze dne 10.12.2009, č.j. 2 As 19/2009-93, nebo rozsudek ze dne 15.7.2010, č.j. 5 As 26/2010-45). Z právních názorů vyslovených opakovaně Nejvyšším správním soudem vyplývá, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány trestné body do určité výše. Tyto body nejsou sankcí za přestupek, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost přestupku či trestného činu a registrujícím jeho spáchání. Účelem systému je postihovat recidivu páchání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Bodový systém tak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků. Zavedený bodový systém proto nelze považovat za porušení zásady „ne bis in idem“, neboť pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12-ti bodů je administrativním opatřením, které sleduje dodržování silničního zákona řidičem, a není sankcí za porušení konkrétního přestupku, za něž byl řidiči v registru řidičů zaznamenán konkrétní počet bodů. Ke čtvrté žalobní námitce, týkající se zpochybnění jednotlivých rozhodnutí, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body do registru řidičů, žalovaný uvedl, že záznam bodů byl proveden příslušným správním orgánem na základě podkladů uvedených v ust. § 123b silničního zákona, přičemž za jednotlivé přestupky byl řidiči zaznamenán počet bodů dle přílohy silničního zákona. Žalobce mohl své námitky proti konkrétním záznamům bodů, jakož i proti konkrétním podkladům, na základě kterých mu byly v registru řidičů zaznamenány body, uplatnit v řízení před prvostupňovým správním orgánem (v řízení o námitkách). Skutečnost, že tak žalobce neučinil, nelze klást k tíži prvostupňového správního orgánu ani žalovaného. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Náhradu nákladů soudního řízení neuplatnil.

Obsahem připojených správních spisů jsou mimo jiné prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí správních orgánů, včetně oznámení o dosažení 12-ti bodů a výzvy k odevzdání řidičského průkazu, a také odvolání žalobce.

Dříve než se Krajský soud v Brně mohl zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Nejprve musel posoudit včasnost podání žaloby v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce především totiž namítal, že mu nejprve bylo dne 1.9.2010 doručeno napadené rozhodnutí neúplné, konkrétně v něm absentovala 2. strana. Z tohoto důvodu požádal dne 8.9.2010 žalovaného o znovuzaslání tentokrát kompletního napadeného rozhodnutí, čemuž žalovaný vyhověl, a žalobce převzal dne 4.10.2010 další stejnopis napadeného rozhodnutí, tentokrát kompletního rozhodnutí. Krajský soud v Brně ověřil z připojených správních spisů, že napadené rozhodnutí žalovaného

bylo jednak žalobci doručeno dne 1.9.2010 (dle doručenky) a dále na základě žádosti žalobce dne 4.10.2010 (dle doručenky). K otázce neúplnosti rozhodnutí, které si žalobce převzal dne 1.9.2010 žalovaný uvedl, že se domnívá, že rozhodnutí bylo zasláno kompletní, neboť ve správním spise žalovaného i prvostupňového správního orgánu je rovněž založeno toto kompletní správní rozhodnutí. Krajský soud v Brně je však toho názoru, že úplnost napadeného rozhodnutí, které bylo žalobci doručováno dne 1.9.2010, nelze z připojených správních spisů ani z potvrzení o jeho doručení žalobci (doručenky) jednoznačně prokázat, neboť nelze jednoznačně vyloučit možnost, že do obálky pro žalobce bylo vloženo neúplné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Okamžik doručení napadeného rozhodnutí žalobci proto soud posoudil ve prospěch žalobce, tedy, že mu bylo dne 4.10.2010 rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení, a to bez jakýchkoliv pochybností, když současně nebylo možno jednoznačně prokázat, že žalobci bylo dne 1.9.2010 zasláno v předmětné obálce rozhodnutí kompletní. Za této situace, když předmětná žaloba byla u zdejšího soudu podána dne 4.11.2010, byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., a tedy včas. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jedná se o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů, které byly provedeny na základě oznámení Policie ČR, Městské policie Brno a příkazu Městského úřadu Kuřim o spáchání přestupků žalobcem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Právní úprava bodového hodnocení je obsažena v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (silniční zákon) a v jeho příloze, ve které je uveden přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností a počet bodů za tato jednání.

Dle ust. § 123a silničního zákona se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.

Podle ust. § 123b odst. 1 silničního zákona se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů. Podle odst. 2 cit. ust. provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5-ti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo

doručeno: a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.

Podle ust. § 123c odst. 1 silničního zákona zaznamenává příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12-ti bodů.

Podle ust. § 123c odst. 3 silničního zákona oznámí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně skutečnost, že bylo dosaženo 12-ti bodů, řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5-ti pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5-ti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Dle ust. § 123f odst. 1 silničního zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Dle odst. 2 cit. ust. shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10-ti pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí řidiče o provedené opravě záznamu. Dle odst. 3 cit. ust. shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí. Dle odst. 4 cit. ust. podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12-ti bodů, běh lhůt stanovených v ust. § 123c odst. 3 cit. zákona se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odst. 3 nabude právní moci.

System bodového hodnocení řidičů byl do silničního zákona zaveden zákonem č. 411/2005 Sb. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právního řádu lze vysledovat z Důvodové zprávy k tomuto zákonu, dostupné na www.psp.cz, z níž se podává, že „*bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše. (...) Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. (...) Účelem systému je zejména postihovat recidivu spáchání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. (...) Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoliv předtím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.*“ Tento institut tak má přispět k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť možnost pozbytí řidičského oprávnění působí na řidiče preventivně, nápravně, a to zejména hrozbou dosažení 12-ti bodů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně toho kterého řidiče, přičemž důsledkem jeho opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které mu jsou ukládány sankce v přestupkovém řízení či tresty v trestním řízení, může být právě pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení 12-ti bodů (podrobněji k tomu srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2009, č.j. 2 As 19/2009-93, přístupný rovněž na www.nssoud.cz).

Žalobce v žalobě mimo jiné uvedl, že řízení o jím podaných námitkách je řízením o žádosti ve smyslu ust. § 44 správního řádu (nikoliv řízením z úřední povinnosti), přitom však

nebylo vyhověno jeho žádosti o přerušení řízení, ač byl k tomu správní orgán povinen ve smyslu ust. § 64 odst. 2 správního řádu, ve správním řízení bylo pokračováno a správní orgány svůj nezákonný postup neodůvodnily.

Krajský soud v Brně k předmětné žalobní námitce uvádí, že žalobce svoji žádost o přerušení řízení uplatnil až ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Z prvostupňového správního rozhodnutí, a také z připojených správních spisů obou správních orgánů, zdejší soud zjistil, že mimo podání ze dne 2.11.2009, které bylo posouzeno (ve smyslu ust. § 123f odst. 1 silničního zákona) jako námitky proti Oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení v registru řidičů, a kterým žalobce reagoval na toto „Oznámení“ a současně na výzvu k odevzdání řidičského průkazu (ust. § 123c odst. 3 silničního zákona), byl žalobce v prvostupňovém správním řízení zcela nečinný, a to i v situaci, kdy byl prvostupňovým správním orgánem vyzván ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí ve věci a vyjádření se k nim, popř. k návrhu na doplnění dokazování. Z připojených správních spisů je zcela zřejmé, že těchto svých procesních práv žalobce ve správním řízení nevyužil a byl zcela pasivní. Jak správně žalobce v žalobě uváděl, řízení o námitkách bylo zahájeno podáním žalobce ve smyslu ust. § 44 správního řádu, je tedy řízením o žádosti, přičemž v takovém řízení se plně uplatňuje zásada koncentrace řízení. V takovém případě si žalobce sám nese negativní důsledky své nečinnosti v prvostupňovém správním řízení. Z ust. § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Podáním žádosti lze předpokládat i vůli a zájem žalobce konat řízení o takové žádosti, a proto se u žalobce, jako hlavního disponenta s žádostí, očekává aktivita v takovém řízení. V zájmu žalobce tedy bylo, aby co nejdříve shromáždil a prvostupňovému správnímu orgánu předložil veškeré důkazy, popř. uvedl nová tvrzení a návrhy důkazů. Vzhledem k tomu, že tak žalobce včas v prvostupňovém správním řízení neučinil, je jen důsledkem jeho nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti prvostupňovému správnímu orgánu, že nemůže přinášet nová tvrzení a návrhy nových důkazů v odvolacím řízení. Není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány neodůvodnily svůj procesní postup a nepřerušení správního řízení. Z připojených správních spisů totiž vyplývá, že žádost o přerušení řízení žalobce podal až v odvolání, a tedy prvostupňový správní orgán nemohl na takové podání ve svém rozhodnutí již reagovat, neboť toto rozhodnutí již bylo vydáno. Naopak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí již řádně reagoval na žádost žalobce o přerušení řízení (uvedenou v odvolání). Na str. 3. cit. odvolání žalobce uvedl jako důvod své žádosti o přerušení správního řízení podání ústavní stížnosti („aby mi byla tak dána možnost napadnout neústavnost pravidel silničního provozu u Ústavního soudu“). V závěru uvedeného odvolání žalobce vyzval, vedle požadavku na zrušení napadeného rozhodnutí z procedurálních důvodů, veškeré správní orgány, včetně ústředních orgánů státní správy, aby podle něj problematická ustanovení hlavy V. silničního zákona, která zjevně odporují Ústavě ČR a právním předpisům nejvyšší právní síly, neaplikovaly, nýbrž naopak iniciovaly podání ústavní stížnosti o zrušení všech těchto ustanovení. Popřípadě aby přerušením řízení vytvořily časový prostor pro žalobce, jenž by mohl sám podat ústavní stížnost, a to až do rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyjádřil k těmto návrhům žalobce tak, že v této odvolací fázi správního řízení již nelze ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu k žádosti žalobce přihlídnout, neboť k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených až v odvolání, se přihlídně jen tehdy, nemohl-li takové skutečnosti nebo důkazy účastník – žalobce uplatnit dříve. Žalobce byl jako

účastník správního řízení dostatečně poučen o svých procesních právech a povinnostech v prvostupňovém správním řízení a byl mu tímto správním orgánem také poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby navrhoval důkazy a činil jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Byl-li žalobce v prvostupňovém správním řízení pasivní, pak toto nelze klást za vinu správním orgánům. Pro úplnost soud dodává, že je pravdou, že v řízení o žádosti správní orgán přerušil řízení na požádání žadatele ve smyslu ust. § 64 odst. 2 správního řádu. Přitom musí přihlídnout k podmínkám uvedeným v ust. § 64 odst. 4 správního řádu, za nichž lze takové řízení přerušit. Podle tohoto ustanovení lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou, přičemž se při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka. Podle zdejšího soudu je z výše uvedené doslovné citace žalobce, kterou v odvolání uvedl, patno, že žádal o přerušení správního řízení z toho důvodu, aby mu byla dána možnost napadnout neústavnost hlavy V. silničního zákona u Ústavního soudu ČR. Z tohoto odvolání však není zřejmé, zda předmětná ústavní stížnost byla skutečně podána či nikoliv. Rovněž specifikace doby přerušení řízení ve smyslu „do doby, než bude rozhodnuto Ústavním soudem ve věci ústavní stížnosti“, je velmi neurčitá, přitom institut přerušení řízení lze uplatňovat pouze v odůvodněných případech, jen na dobu nezbytně nutnou a na základě řádně doložených skutečností. Žalovaný nemohl žádosti žalobce vyhovět, neboť žádost byla mimo jiné nekonkrétní. Krajský soud v Brně k postupu žalovaného ještě doplňuje, že správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu) a postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 odst. 1 správního řádu), a to až do doby, než bude takový zákon, právní předpis nebo jejich část k tomu oprávněným subjektem (v řízení před Ústavním soudem ČR) zrušen. Bližší podmínky pro podání návrhu na zrušení právního předpisu nebo jeho části upravuje zákon o Ústavním soudu, přičemž žalovaný ani prvostupňový správní orgán nebyly k takovému návrhu oprávněny. Pro úplnost je třeba doplnit, že žalobce při splnění podmínek stanovených zákonem o Ústavním soudu se může domáhat ústavní stížností u Ústavního soudu svých práv. Bude-li s případnou ústavní stížností úspěšný, budou muset na takovou situaci reagovat příslušné správní orgány, popř. i obecné soudy. Z podání žalobce není zřejmé, zda podal ústavní stížnost k Ústavnímu soudu a nebo zda již o takové ústavní stížnosti bylo rozhodnuto a s jakým výsledkem. Proto správní orgány v předmětné věci nemohly přihlížet k takové nekonkrétní okolnosti, která zřejmě doposud nenastala. Hlava V. silničního zákona, týkající se bodového hodnocení za porušení povinností stanovených zákonem, nebyla dosud zrušena k tomu příslušným orgánem jako neústavní, a proto byla její příslušná ustanovení v předmětné věci řádně aplikována správními orgány. Z výše uvedených důvodů neshledává soud námitku žalobce za důvodnou.

Ve třetí (3.) žalobní námitce žalobce vytýkal ústavní nedostatky „bodového systému“, když ve věci aplikovaná ustanovení hlavy V. silničního zákona, podle nichž byly žalobci započítávány body do registru řidičů, označil žalobce za diskriminační a zakládající nerovný přístup veřejné moci k občanům ČR, cizincům, majícím v ČR trvalý pobyt s řidičským průkazem vydaným v ČR a ostatním cizincům. Tyto osoby nemají podle žalobce v bodovém systému shodné podmínky.

Krajský soud v Brně k tomu uvádí, že soudním orgánem ochrany ústavnosti je Ústavní soud ČR (čl. 83 Ústavy), který mimo jiné rozhoduje jednak o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, a jednak rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí nebo jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod (čl. 87 odst. 1 písm. a) a d) Ústavy). Ve smyslu čl. 88 odst. 2 Ústavy jsou soudci Ústavního soudu při svém rozhodování vázáni pouze ústavním pořádkem (ústavními zákony a

mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy) a zákonem o Ústavním soudu. Naopak soudce obecného soudu je ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu. V předmětné věci krajský soud nedospěl k závěru, že ustanovení hlavy V. silničního zákona, resp. jejich aplikace v posuzované věci, jsou v rozporu s ústavním pořádkem, a proto řízení o žalobě nepřerušil a věc nepředložil Ústavnímu soudu ČR (ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy) s návrhem na zrušení příslušných ustanovení silničního zákona. Krajský soud v Brně rozhodující ve správním soudnictví ve smyslu ust. § 2 s.ř.s. přeruší soudní řízení obligatorně, jestliže byl ve věci předložen Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy (podle ust. § 48 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). K takové situaci však v souvislosti s nyní posuzovanou věcí nedošlo. Pokud jde o ústavní problematiku a žalobcem uplatněné námitky tohoto charakteru, tak tyto musí žalobce uplatnit u Ústavního soudu ČR, který jediný je povolán k ochraně ústavnosti a ústavního pořádku, a to při splnění podmínek stanovených zákonem o Ústavním soudu.

V případě další (4.) žalobní námitky, týkající se toho, že do bodového hodnocení jsou zařazeny i přestupky, za které již byl jednou uložen např. trest zákazu řízení, s tím, že tak dochází podle žalobce k porušení zásady „ne bis in idem“ – ne dvakrát ve stejné věci, krajský soud odkazuje na judikaturu správních soudů např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16.1.2009, č.j. 30 Ca 174/2008-25, podle něhož pozbytí řidičského oprávnění podle ust. § 123c odst. 1 silničního zákona je sankcí za opakované páchaní přestupků sui generis za speciální recidivu, nejedná se však o trest za původní (předchozí) jednotlivá protiprávní jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih ve smyslu čl. 4 bodu 1. Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána, a jejíž obsah byl zveřejněn ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. Dále lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2009, č.j. 2 As 19/2009-93, podle kterého systém bodového hodnocení řidičů ve smyslu části 1. hlavy V. silničního zákona, nemá sankční povahu, přičemž jeho smyslem je průběžné sledování kázně řidičů při provozu na pozemních komunikacích atd. S ohledem na výše uvedenou judikaturu správních soudů nelze shledávat v zákonném postupu správních orgánů při aplikaci bodového hodnocení řidičů ve smyslu hlavy V. silničního zákona porušení zásady „nebis in idem“. Bodové hodnocení řidičů spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány příslušnými správními orgány trestné body do určité výše. Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin. Jsou pouze administrativním opatřením, které ohodnocuje nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registruje jeho spáchání. Účelem bodového systému řidičů je zejména postih recidivy páchaní přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků. Za porušení zásady „ne bis in idem“ nelze považovat pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení plného počtu 12-ti bodů, neboť se opět jedná pouze o administrativní opatření, sledující dodržování silničního zákona řidiči a nejde o sankci za porušení některého z přestupků, za který již byl řidiči v registru řidičů zaznamenán příslušný počet bodů. Uvedený právní názor opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 10.12.2009, č.j. 2 As 19/2009-93). Proto neshledává soud ani tuto námitku žalobce za důvodnou.

Za nedůvodnou lze označit rovněž poslední (5.) žalobní námitku zpochybňující jednotlivá rozhodnutí, na jejichž základě byly žalobci do registru řidičů zaznamenávány body. Krajský soud v Brně k tomu uvádí, že žalobce nekonkretizoval kterých rozhodnutí o sankcích či kterých přestupků by se měla údajná nepřezkoumatelnost týkat. Žalobce sice uvedl, že „k

těmto záznamům“ má zásadní výhrady, dokonce zpochybnil, zda se vůbec týkaly jeho osoby, avšak vůbec neupřesnil o jaké záznamy či rozhodnutí se má jednat a jaké konkrétní výhrady vůči těmto podkladům má. Takto obecně formulovanou námitkou se nemůže správní soud blíže zabývat, neboť není oprávněn cokoliiv za žalobce doplňovat či dovozovat (ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí patrně, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné). Žalobce dále namítal, že během řízení o námitkách, nebyla rozhodnutí o pokutách přezkoumávána tak, aby o právních důvodech jejich vydání, zákonnosti a věcné správnosti nebylo pochyb. Z judikatury správních soudů však vyplývá (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 24.6.2009, č.j. 52 Ca 10/2009-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 3.3.2010, č.j. 52 Ca 39/2009-25), že správní orgán ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů veřejné moci). Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 silničního zákona) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý poklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudů ve smyslu ust. § 123b odst. 1 a 2 silničního zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k silničnímu zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Jak již bylo výše uvedeno z judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán nemohli v řízení podle ust. § 123a silničního zákona a násl. přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedinou okolností relevantní pro záznam bodů tedy byla a je existence pravomocných rozhodnutí o přestupkových jednáních řidiče, zařazených do bodového hodnocení. Tato rozhodnutí přitom doposud nebyla, jak vyplývá ze správních spisů, ostatně to žalobce ani netvrdí, zrušena příslušným orgánem, a je tak třeba na ně v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na správné a zákonné. Záznam bodů byl příslušným správním orgánem proveden na základě jednotlivých rozhodnutí, tedy podkladů uvedených v ust. § 123b silničního zákona, a to až do dosažení 12-ti bodů, přičemž za jednotlivé přestupky byl žalobci zaznamenán počet bodů dle přílohy k uvedenému silničnímu zákonu. Ačkoliv žalobce mohl v prvostupňovém správním řízení o námitkách uplatňovat své případné námitky, právní úprava nedává tomuto správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, zda bude záznam bodů řidiči proveden či nikoliv. Při zaznamenávání bodů se postupuje výhradně na základě pravomocného rozhodnutí, tedy že o skutku již bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení. Pokud je takové rozhodnutí chybné a účastník řízení neměl být pokutován za přestupek, pak toto není věcí správního orgánu, který zaznamenává body. O těchto skutečích bylo rozhodnuto v jiných řízeních a jinými orgány, tedy jen tyto orgány jsou k případnému přezkumu povolány při splnění zákonných podmínek, a správní orgán zaznamenávající body není oprávněn k jakémukoliv přezkumu takových rozhodnutí. Naopak je povinen body zaznamenat podle toho, jak bylo rozhodnuto v jiných řízeních. Z výše uvedených důvodů neshledává soud námitky žalobce obecně brojící proti aktům, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body, případnými. Žalovaný se dikce výše uvedených zákonných ustanovení jednoznačně držel, řádně posoudil jak soulad napadeného

rozhodnutí prvostupňového správního orgánu s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí bylo tedy podle krajského soudu vydáno v souladu se zákonem. Nelze proto hovořit o jeho nezákonnosti, jak dovozoval žalobce. Krajský soud argumentaci žalobce nepřisvědčil, přičemž se plně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, jakož i prvostupňového správního orgánu, na které pro úplnost v plném rozsahu odkazuje, neboť v nich obsažené závěry mají oporu v právní úpravě a správních spisech.

S ohledem na výše uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyl žalobce úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, a ani takové před soudem neuplatnil, rozhodl soud tak, že právo náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č.303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.1.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu